# NÁVRHY GENERÁLNEHO ADVOKÁTA
# DÁMASO RUIZ-JARABO COLOMER
prednesené 25. mája 2005 [1]

## I — Úvod

1. Táto prejudiciálna otázka sa týka tovaru odoslaného do tretej krajiny, z ktorého bolo vybraté zodpovedajúce clo a dovozná daň, ktorý krátko potom, ako prešiel nezvratným spracovaním, bol po vrátení tohto cla a dane opätovne uvedený do Spoločenstva; otázka smeruje k tomu, či išlo o skutočný „dovoz" do tretej krajiny v zmysle článku 17 ods. 3 nariadenia (EHS) č. 3665/87 [2], a teda či vznikol nárok na vývoznú náhradu.

2. Najnovšia súvisiaca judikatúra je rozsudok zo 17. októbra 2000, Roquette Frères [3]. Ako však ďalej vysvetlím, tento judikát nie je na prejednávanú vec uplatniteľný.

## II — Skutkový stav a konanie vo veci samej

3. Rozhodnutím z 1. februára 1996 orgán poverený správou platieb uskutočňovaných z Európskeho poľnohospodárskeho usmerňovacieho a záručného fondu (EPUZF) v Nemecku, Hauptzollamt Hamburg-Jonas (ďalej len „Hauptzollamt"), žalovaný v konaní vo veci samej, vyhovel žiadosti Eichsfelder Schlachtbetrieb GmbH (ďalej len „Eichsfelder"), spoločnosti, ktorá vykonáva činnosť v mäsovej výrobe a je žalobcom v konaní vo veci samej, o poskytnutie diferencovanej vývoznej náhrady vo výške 36 653,23 DEM (rovnocenná 18 740,50 eur) v dôsledku odoslania 20 135 kg vykosteného hovädzieho mäsa do Poľska, v tom čase tretej krajiny.

4. Ako dôkaz prepustenia tovaru do voľného obehu v krajine určenia Eichsfelder v súlade

1 — Jazyk prednesu: španielčina.

2 — Nariadenie Komisie (EHS) č. 3665/87 z 27. novembra 1987, ktorým sa ustanovujú spoločné podrobné pravidlá uplatňovania vývozných náhrad za poľnohospodárske výrobky [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 351, s. 1) v znení vyplývajúcom z nariadenia Komisie (ES) č. 1384/95 z 19. júna 1995, ktorým sa mení a dopĺňa nariadenie (EHS) č. 3665/87, najmä pokiaľ ide o úpravy nevyhnutné na realizáciu Dohody o poľnohospodárstve prijatej v rámci Uruguajského kola [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 134, s. 14).

3 — C-114/99, Zb. s. I-8823.

s ustanoveniami článku 16 ods. 1 v spojení s článkom 18 ods. 1 písm. a) nariadenia č. 3665/87 predložil overenú kópiu colného dokladu z 30. decembra 1995, ktorá preukazovala, že vyvezené mäso predal spoločnosti Appelt GmbH so sídlom v Cottbuse (Nemecko).

5. V rámci vyšetrovania, ktoré vykonal príslušný inšpekčný orgán, Zollfahndungsamt Hannover, boli zistené tieto skutočnosti:

V Poľsku bolo hovädzie mäso spracované do rolád tak, že plátok mäsa sa zapiekol spoločne s jedným alebo dvomi plátkami slaniny, cibuľou, uhorkou a horčicou. Tieto rolády boli opätovne uvedené do Nemecka a za ich dovoz do Spoločenstva bolo vybraté štandardné clo, k čomu došlo na základe zmluvy uzavretej 3. októbra 1995 medzi Appelt GmbH (dovozcom) a dvomi ďalšími poľskými partnermi.

Podľa článku 3 ods. 6 zmluvy jeden z uvedených partnerov požiadal 7. februára 1996 o vrátenie zaplateného cla, pričom k svojej žiadosti priložil platobný výmer, ako aj zodpovedajúci vývozný doklad.

Colný úrad Toruń (Poľsko) dovozné clo vrátil.

6. Dňa 27. októbra 1999 Hauptzollamt nariadil vrátenie poskytnutej vývoznej náhrady z dôvodu, že vyšetrovanie, ktoré uskutočnili poľské policajné orgány, odhalilo, že predmetný tovar bol odoslaný do Nemecka po tom, ako došlo k jeho spracovaniu v súlade so zmluvou.

7. Listom z 19. novembra 1999 Eichsfelder podal proti tomuto rozhodnutiu námietku, ktorú Hauptzollamt zamietol ako nedôvodnú rozhodnutím z 21. októbra 2002.

8. Proti tomuto poslednému rozhodnutiu bola 26. novembra 2002 podaná na vnútroštátny súd žaloba, ktorá zakladá spor vo veci samej.

## III — Prejudiciálna otázka

9. Za týchto okolností Finanzgericht Hamburg rozhodol prerušiť konanie a položiť

Súdnemu dvoru podľa článku 234 tretieho odseku ES túto prejudiciálnu otázku:

„Má sa článok 17 ods. 3 nariadenia (EHS) č. 3665/87 v znení nariadenia (ES) č. 1384/95 vykladať v tom zmysle, že výrobok sa považuje za dovezený, ak po splnení colných formalít na uvoľnenie na spotrebu v tretej krajine prešiel podstatným prepracovaním alebo spracovaním v zmysle článku 24 nariadenia (ES) č. 2913/92 a potom bol spätne vyvezený do Spoločenstva s vrátením zaplateného cla a zaplatením obvyklého dovozného cla?"

## IV — Predmetná právna úprava Spoločenstva

10. Článok 5 ods. 1 nariadenia č. 3665/87 stanovuje:

„1. Vyplatenie diferencovanej alebo nediferencovanej vývoznej náhrady je okrem podmienky, že výrobok opustil colné územie Spoločenstva, závislé aj od toho, že výrobok bol v priebehu dvanástich mesiacov po prijatí vývozného colného vyhlásenia dovezený do tretej krajiny, prípadne do určenej tretej krajiny, s výnimkou prípadu, ak počas prepravy v dôsledku vyššej moci zanikol,

a) ak existujú vážne pochybnosti o skutočnom mieste určenia výrobku

alebo

b) ak je možné, že výrobok bude z dôvodu rozdielu medzi výškou náhrady uplatniteľnou na vyvezený výrobok a výškou dovozného cla uplatniteľnou na rovnaký výrobok v čase prijatia vývozného colného vyhlásenia opäť dovezený do Spoločenstva.

...

Okrem toho príslušné orgány členských štátov môžu požadovať dodatočné preukázanie skutočnosti, že výrobok bol skutočne uvedený na trh tretej krajiny dovozu v nezmenenom stave." [*neoficiálny preklad*]

11. Podľa článku 16 nariadenia č. 3665/87:

„1. V prípade rozlíšenia sadzieb náhrady podľa miesta určenia podlieha vyplatenie náhrady ďalším podmienkam definovaným v článkoch 17 a 18." [*neoficiálny preklad*]

12. Podľa článku 17 nariadenia č. 3665/87:

„1. Výrobok musí byť dovezený v nezmenenom stave do tretej krajiny alebo do jednej z tretích krajín, pre ktoré sa stanovuje náhrada, do dvanástich mesiacov od dátumu prijatia vývozného colného vyhlásenia, avšak za podmienok uvedených v článku 47 sa môže táto lehota predĺžiť.

...

3. Výrobok sa považuje za dovezený, ak boli splnené colné formality na uvoľnenie na spotrebu v tretej krajine." [*neoficiálny preklad*]

13. Článok 18 nariadenia č. 3665/87 podrobne upravuje spôsob, akým možno predkladať dôkazy o splnení colných formalít.

14. Článok 11 ods. 3 prvá veta nariadenia č. 3665/87 spresňuje, že v prípade vyplatenia náhrady bez právneho dôvodu je príjemca povinný vrátiť neoprávnene prijaté sumy, vrátane akejkoľvek sankcie uplatniteľnej podľa odseku 1 prvého pododseku, zvýšené o úroky vypočítané za čas, ktorý uplynul od vyplatenia náhrad po ich vrátenie.

## V — Konanie na Súdnom dvore

15. Prejudiciálna otázka bola doručená do kancelárie Súdneho dvora 9. decembra 2003. Účastníkmi konania sú Eichsfelder a Hauptzollamt, ako aj Komisia Európskych spoločenstiev.

16. Vec bola pridelená tretej komore Súdneho dvora. Pojednávania, ktoré sa uskutočnilo 17. marca 2005, sa zúčastnili Eichsfelder a Komisia.

## VI — Analýza otázky

### A — *Pripomienky účastníkov konania*

1. Eichsfelder

17. Žalobca v konaní vo veci samej navrhuje vykladať článok 17 ods. 3 nariadenia č. 3665/87 v tom zmysle, že výrobok sa považuje za obchodovaný a dovezený do krajiny určenia, pokiaľ po prepustení do voľného obehu v tejto krajine prešiel podstatným prepracovaním alebo spracovaním na účely článku 24 nariadenia Rady (EHS) č. 2913/92 z 12. októbra 1992, ktorým sa ustanovuje Colný kódex spoločenstva [4].

18. V prípade, ak sa takéto podstatné spracovanie uskutočnilo v tretej krajine, otázka, v akom colnom režime k nemu došlo (prepustenie do voľného obehu alebo aktívny zošľachťovací styk), je na účely práva na vrátenie irelevantná. Ak by aj bolo hovädzie mäso upravené na výrobu rolád a potom dovezené do Nemecka v režime aktívny zošľachťovací styk v rámci systému vracania, toto právo na náhradu existovalo.

19. Neskoršie vrátenie dovozných daní zaplatených poľským orgánom nemá žiaden vplyv na pôvodnú klasifikáciu dovozu. Pridŕžanie sa opačnej tézy by malo neprijateľné následky pre príjemcu náhrady, ktorý by podstupoval riziko, že z dôvodu udalostí mimo jeho kontrolu sa neskôr usúdi, že k dovozu nedošlo.

20. Na pojednávaní Eichsfelder tvrdil, že je nepravdepodobné, že rolády dovezené do Nemecka boli pripravené z hovädzieho mäsa, ktoré vyviezol, pretože v poľskom výrobnom závode sa neuskutočnila colná identifikácia tovaru. Navyše takisto popiera, že by poľské dovozné clo za hovädzie mäso bolo vrátené.

2. Hauptzollamt

21. Žalovaný orgán tvrdí, že z okolností veci samej, najmä z ustanovení zmluvy

4 — Ú. v. ES L 302, s. 1; Mim. vyd. 02/004, s. 307.

z 3. októbra 1995, vyplýva, že zúčastnené osoby konali zneužívajúco a dopustili sa podvodu tým, že umelo vytvorili podmienky pre získanie výhody. Bez toho, aby obvinil Eichsfelder zo znalosti detailov operácie, Hauptzollamt zdôrazňuje, že podvodné konanie tretej osoby v spojitosti so žiadosťou o vývoznú náhradu sa musí považovať za normálne podnikateľské riziko. Príjemca nemôže argumentovať tým, že konal v dobrej viere, ale prostredníctvom zmluvných záväzkov sa mal ubezpečiť, že tovar sa nevyhne svojmu miestu určenia.

22. Hauptzollamt sa vo všeobecnosti domnieva, že právo na diferencovanú dovoznú náhradu podlieha formalitám uvedenia do voľného obehu v tretej krajine, medzi ktoré patrí zaplatenie dlžného dovozného cla, pričom vrátenie tohto cla zbavuje náhradu jej právneho základu, keďže vývozca nevstúpil na relevantný trh za normálnych podmienok.

23. Z návrhu na začatie prejudiciálneho konania takisto vyplýva, že Hauptzollamt považuje totožnosť tovaru a vrátenie cla za preukázané písomnými dôkazmi. Podľa neho je v tejto veci zrejmé, že použitý postup pozostávajúci z uvedenia do voľného obehu a neskoršieho vrátenia cla po spracovaní tovaru bol jednoznačne zvolený výlučne s cieľom získať vývoznú náhradu, a preto nepredstavuje normálnu obchodnú transakciu.

3. Komisia

24. Komisia vysvetľuje že od roku 1998 informovala nemecké ministerstvo financií o svojom stanovisku, ktoré sa zhoduje so stanoviskom Hauptzollamtu. Podľa nej hovädzie mäso prešlo spracovaním v režime aktívny zošľachťovací styk, ktoré sprevádzalo vrátenie dovozného cla, pred svojím opätovným uvedením do Spoločenstva. Toto vrátenie, ktoré uskutočnili príslušné poľské orgány, preukazuje, že k dovozu tovaru nedošlo v súlade s colnými formalitami. Preto nedošlo k prepusteniu do voľného obehu, čo zbavuje náhradu jej právneho základu.

25. Komisia ďalej spresňuje podmienky, ktorým musí podstatné spracovanie výrobku zodpovedať, aby malo vplyv na colnú kvalifikáciu.

4. Postoj vnútroštátneho súdu

26. Finanzgericht Hamburg pochybuje, či je z uhla pohľadu práva Spoločenstva táto vec v rozpore s domnienkou uvedenia na trh zavedenou článkom 17 ods. 3 nariadenia č. 3665/87 a či je žalobca povinný vrátiť poskytnutú vývoznú náhradu podľa jeho článku 11 ods. 3 prvej vety.

B — *Posúdenie veci samej*

27. Na úvod poznamenávam, že zástupca Eichsfelderu na pojednávaní predniesol tvrdenia skutkovej povahy, ktoré sa nezhodujú s údajmi, na ktorých sa zakladá uznesenie Finanzgerichtu.[5] Keďže v rámci spolupráce zavedenej článkom 234 ES je úlohou vnútroštátneho súdu, aby určil skutkový stav, začnem posúdenie na základe konštatovaní, ktoré sú v návrhu na začatie prejudiciálneho konania uvedené ako preukázané skutočnosti.

28. Je potrebné zanalyzovať obsah položenej otázky, ktorá smeruje k zisteniu, či skutkové okolnosti, ako boli uvedené v spore vo veci samej, spadajú do rozsahu pôsobnosti článku 17 ods. 3 nariadenia č. 3665/87 zmeneného a doplneného nariadením č. 1384/95. Podľa tohto ustanovenia sa výrobok považuje na účely nároku na náhradu za „dovezený", ak „boli splnené colné formality na uvoľnenie na spotrebu v tretej krajine" [*neoficiálny preklad*]. Pod „treťou krajinou" sa rozumie krajina, ktorá bola deklarovaná ako krajina určenia, keďže ide o ustanovenie týkajúce sa režimu diferencovaných náhrad, ktoré sa vypočítavajú v závislosti od krajiny vývozu.

29. Konkrétne ide o to, či sa domnienka uvedená v článku 17 ods. 3 nariadenia č. 3665/87 uplatní na tovar, ktorý:

a) bol prepustený do voľného obehu v tretej krajine;

b) prešiel podstatným prepracovaním alebo spracovaním;

c) bol opätovne uvedený do Spoločenstva po vrátení zaplateného dovozného cla.

5 — Pozri bod 20 vyššie.

30. Uznávam, že tvrdenia, ktoré Eichsfelder a čiastočne vnútroštátny súd uviedli v prospech takého posúdenia, ako aj tie, ktoré Hauptzollamt a Komisia uviedli proti nemu, sa zdajú byť presvedčivé.

Na druhej strane, na zváženie všetkých tvrdení je nevyhnutné sa odchýliť od niektorých právnych kvalifikácií, ktoré si osvojil vnútroštátny súd. Predovšetkým existuje legitímna nezhoda o skutočnosti, či tovar bol prepustený do voľného obehu, alebo či jeho prepustenie malo prinajmenšom konečný charakter.

31. Podľa orgánu vykonávajúceho colnú správu v Nemecku predstavuje neuvoľnenie na spotrebu v tretej krajine podvodné využitie systému náhrad podľa článku 4 ods. 3 nariadenia Rady č. 2988/95 z 18. decembra 1995 o ochrane finančných záujmov Európskych spoločenstiev [6]. Dodáva, že pojem „podvod" je v tomto kontexte blízky pojmu porušenie spáchané s cieľom umelo získať výhodu a nejde o pojem trestného práva.

32. Komisia kvalifikuje situáciu, o ktorú ide v konaní vo veci samej, ako zneužitie práva v zmysle článku 17 nariadenia č. 3665/87, a nie podľa článku 5 ods. 1. Okolnosti sporu zakladajú zneužitie v rozsahu, v akom zúčastnení konali v zhode, aby zatajili existenciu operácie pasívneho zošľachtenia, a tak dostali diferencovanú vývoznú náhradu. Na podporu svojej tézy cituje rozsudok zo 14. decembra 2000, Emsland-Stärke [7].

33. Východiskovým bodom je konštatovanie uvedené v návrhu na začatie prejudiciálneho konania, že Eichsfelder predložil podľa článku 16 ods. 1 v spojení s článkom 18 ods. 1 písm. a) nariadenia č. 3665/87 overenú kópiu dovozného colného dokladu. Tovar bol v zásade považovaný za dovezený v zmysle článku 17 ods. 3.

34. Je však ustálenou judikatúrou, že colný certifikát o vstupe síce predstavuje jeden z najdôležitejších dôkazných prostriedkov, ale nie je nevyvrátiteľným dôkazom o uskutočnení konkrétnej operácie, pre ktorú

6 — Ú. v. ES L 312, s. 1; Mim. vyd. 01/001, s. 340.

7 — C-110/99, Zb. s. I-11569.

bola poskytnutá náhrada.[8] Dôkazná hodnota, ktorú tento certifikát normálne má, teda zaniká, ak vzniknú odôvodnené pochybnosti, či tovary skutočne vstúpili na trh územia určenia, aby na ňom boli obchodované.[9]

35. Pritom si treba položiť otázku, či sa má podmienka uvedená v článku 17 ods. 3 považovať za splnenú.

36. Súhlasím s názorom Hauptzollamtu a Komisie, odlišným od názoru vnútroštátneho súdu v jeho rozsudku, podľa ktorého sa má slovné spojenie „splnenie colných formalít na uvoľnenie na spotrebu v tretej krajine" vykladať v tom zmysle, že v prípade potreby zahŕňa zaplatenie dovozného cla.

37. Diskusia sa vedie o úlohe, ktorú majú v tomto ohľade mať nasledujúce texty:

— príloha B kapitola I Medzinárodného dohovoru o zjednodušovaní a zosúlaďovaní colných prerokovaní podpísaného v Kjóte 18. mája 1973 a prijatého Radou v mene Spoločenstva rozhodnutím 85/204/EHS zo 7. marca 1985[10],

— článok 79 druhý odsek Colného kódexu spoločenstva[11],

— odôvodnenie č. 17 preambuly nariadenia Komisie (ES) č. 800/1999 z 15. apríla 1999, ktorým sa ustanovujú spoločné podrobné pravidlá uplatňovania vývozných náhrad za poľnohospodárske výrobky[12].

38. Doslovný výklad týchto textov vyvoláva dojem, že colné formality nevyhnutné pre uvoľnenie na spotrebu zahŕňajú zaplatenie prípadného dovozného cla, keďže majú zahŕňať všetky formality vyžadované pre túto operáciu.

8 — Rozsudky z 11. júla 1984, Dimex, 89/83, Zb. s. 2815, bod 11, a z 31. marca 1993, Möllmann-Fleisch, C-27/92, Zb. s. I-1701, bod 13. V týchto dvoch rozsudkoch Súdny dvor rozhodoval o výklade článku 11 ods. 1 nariadenia Komisie (EHS) č. 192/75 zo 17. januára 1975, ktorým sa ustanovujú podrobné pravidlá pre uplatňovanie vývozných náhrad na poľnohospodárske výrobky [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 25, s. 1), a článku 20 ods. 2 a 3 nariadenia Komisie (EHS) č. 2730/79 z 29. novembra 1979, ktorým sa ustanovujú spoločné podrobné pravidlá pre uplatňovanie vývozných náhrad na poľnohospodárske výrobky [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 317, s. 1); ich obsah je však prakticky zhodný s ustanoveniami článku 17 ods. 3 a článku 18 ods. 1 nariadenia č. 3665/87.

9 — Rozsudok Möllmann-Fleisch, už citovaný, bod 15.

10 — Ú. v. ES L 87, s. 8; Mim. vyd. 02/002, s. 38.

11 — Už citovaný.

12 — Ú. v. ES L 102, s. 11; Mim. vyd. 03/025, s. 129.

39. Uvedená príloha B Kjótskeho dohovoru tak vo svojej kapitole I definuje „prerokovanie na domáce použitie" ako colný režim, ktorý zabezpečuje, že dovezený tovar môže trvalo zostať na colnom území, pričom zahŕňa platbu účtovateľných dovozných ciel a daní a splnenie všetkých potrebných colných formalít.

40. Príliš doslovný výklad tejto definície by viedol k záveru, že „colné formality" sú operácie odlišné od zaplatenia ciel a daní. Zdá sa, že vnútroštátny súd uprednostňuje tento výklad. Ja si však myslím, že je potrebné dať dôraz nie na osobitný technický zmysel pojmu „formality", ale skôr na účel, ktorý sledujú, teda na uvoľnenie tovaru na spotrebu.

41. Podľa článku 79 druhého odseku Colného kódexu spoločenstva „prepustenie [do voľného obehu] zahŕňa uplatnenia obchodno-politických opatrení, splnenie ďalších formalít stanovených pre dovoz určitého tovaru a vybratie všetkých platieb dlžných na základe právnych predpisov".

42. Napriek určitým terminologickým odlišnostiam je nepochybné, že citované ustanovenie zodpovedá rovnakej logike ako definícia, ktorá sa nachádza v prílohe B Kjótskeho dohovoru. Zdôrazňujem, že správny výklad článku 17 ods. 3 nariadenia č. 3665/87 musí brať do úvahy konečný cieľ diferencovaných náhrad, ktorým je zabezpečiť, aby dotované výrobky mali prístup na trh konkrétne označenej krajiny, čo vyžaduje, aby boli splnené všetky podmienky dovozu vrátane zaplatenia dlžných ciel a daní.

43. Okrem toho treba uviesť, že pokiaľ ide o režim diferencovaných náhrad, zaplatenie týchto súm predstavuje najdôležitejšiu colnú formalitu, keďže výška zodpovedajúcej náhrady sa vypočíta v závislosti od nich.

44. Odôvodnenie č. 17 preambuly nariadenia č. 800/1999 tento uhol pohľadu potvrdzuje, keď uvádza, že „splnenie dovozných colných formalít spočíva predovšetkým v zaplatení vymeraných dovozných ciel, aby mohol byť tovar predávaný v príslušnej tretej krajine".

45. Preto je zrejmé, že úhrada dovozných ciel sa nachádza medzi podmienkami, na ktoré odkazuje článok 17 ods. 3 nariadenia č. 3665/87. Slúži ako dôkaz dovozu a v prípade potreby preukazuje nárok na náhradu.

46. Z uvedeného na druhej strane vyplýva, že vrátenie dovozného cla vyvracia domnienku dovozu a zároveň zbavuje poskytnutú náhradu právneho základu.

47. V ostatnom v podstate súhlasím s posúdením Hauptzollamtu, podľa ktorého sa konanie tretej osoby v spojitosti so žiadosťou o vývoznú náhradu, ktoré marí účel, na ktorý bola táto náhrada poskytnutá, musí považovať za normálne podnikateľské riziko, takže príjemca nemôže argumentovať tým, že konal v dobrej viere, pretože je povinný zabezpečiť, aby sa tovar nevyhol svojmu miestu určenia.

48. Zdá sa, že na dosiahnutie tohto záveru nie je nevyhnutné obviňovať dotknuté podniky zo zosnovania zastretého režimu zošľachťovania, ako sa o to pokúšajú Hauptzollamt a Komisia. Hoci výsledok zosnovanej operácie skutkovo pripomína výsledok operácie realizovanej v tomto colnom režime, prednosť zasluhuje koncentrovať sa na skutočnosť, že jedna z podmienok poskytnutia vývoznej náhrady nie je splnená. To isté platí, pokiaľ ide o prípadné kvalifikovanie spornej transakcie ako podvodu.

49. Tento prístup umožňuje vyhnúť sa skúmaniu dôsledkov prípadného podstatného spracovania tovaru, ktorého sa náhrada týka, ako tomu bolo vo veci Roquette Frères.

50. Skutkový stav tej veci sa líši od skúmaného skutkového stavu v tom, že sa týkal trvania nároku na náhradu za vývoz glukózového sirupu v rámci výkonu aktívneho zošľachťovania, po ktorom nasledoval čiastočný spätný dovoz prípravku spracovaného do penicilínu.

51. Cour administrative d'appel de Nancy (Francúzsko) sa v tej veci pýtal na význam posledného pododseku článku 5 ods. 1 nariadenia č. 3665/87, pokiaľ ukladá ako podmienku poskytnutia vývoznej náhrady, aby výrobok bol skutočne uvedený na trh tretej krajiny dovozu v nezmenenom stave.

52. Súdny dvor rozhodol, že v prípade podstatného spracovania nie je potrebné vyžadovať dodatočné dôkazy o tom, že výrobok bol skutočne obchodovaný v nezmenenom stave v tretej krajine dovozu, pričom skúmal toto ustanovenie z teleologického hľadiska a usúdil, že jeho účelom je umožniť orgánom členských štátov bojovať proti zneužívaniu,

ku ktorému dochádza opätovným uvedením vyvezeného výrobku do Spoločenstva. [13]

53. Podľa Súdneho dvora k takému zneužitiu nedôjde, pokiaľ výrobok prešiel podstatným a nezvratným spracovaním, čo viedlo k tomu, že prestal existovať a vznikol nový výrobok s iným colným zatriedením. [14]

54. Vo svojich návrhoch vo veci Roquette Frères, ktoré predniesol 3. februára 2000, [15] generálny advokát Alber uviedol, že zákonodarca Spoločenstva nechcel zabrániť vývozom výrobkov zo Spoločenstva na prepracovanie alebo spracovanie do tretích krajín dovozu a že ide o využitie výrobku v tretej krajine. Nezávisle od toho, či je operácia definovaná ako spotreba, využitie alebo skutočné uvedenie na trh v nezmenenom stave, účel je jasný: podstatné prepracovanie alebo spracovanie tejto požiadavke zodpovedá a colný režim, v ktorom k spracovaniu dôjde, nemá v tomto ohľade význam.

55. Pri skúmaní, v akom rozsahu je táto judikatúra relevantná pre prejednávanú vec, treba zdôrazniť, že žiaden z účastníkov konania nespochybňuje, že tovar, o ktorý ide v konaní vo veci samej, prešiel podstatným spracovaním v zmysle článku 24 Colného kódexu spoločenstva. Navyše to je takisto postoj vnútroštátneho súdu.

56. Rovnako nemožno vyvodzovať akýkoľvek záver zo skutočnosti, že vo veci Roquette Frères bola predmetom sporu nediferencovaná náhrada. Ako sa uvádza v návrhu na začatie prejudiciálneho konania, podmienky článku 5 nariadenia č. 3665/87 sa uplatňujú tak na diferencované, ako aj na nediferencované náhrady, pričom neexistuje dôvod, aby sa priznávala odlišná kvalifikácia prípadnej zneužívajúcej povahe operácie, ktorá zahŕňa podstatné spracovanie výrobku, ak je jeho vývoz spojený s náhradou vypočítanou v závislosti od krajiny určenia (diferencovaná náhrada).

57. Rozhodujúca osobitosť prejednávanej veci spočíva v skutočnosti, že došlo k vráteniu dovozného cla, čo znamená, že tovar so spätnou účinnosťou nespĺňa požiadavku článku 17 ods. 3 nariadenia č. 3665/87;

13 — Bod 17 rozsudku Roquette Frères, ktorý odkazuje na rozsudok z 21. januára 1999, Nemecko/Komisia, C-54/95, Zb. s. I-35, body 45 a 46.

14 — Bod 19 rozsudku Roquette Frères.

15 — Zb. s. I-8825, bod 56 a nasl.; ich znenie osobitne objasňuje možný význam rozsudku.

podstata rozsudku Roquette Frères sa obmedzovala na určenie, či v prípade, ak došlo k podstatnej zmene, možno vyplatenie náhrady podmieniť podľa článku 5 ods. 1 nariadenia č. 3665/87 predložením dodatočných dôkazov o uvedení výrobku na trh v krajine určenia. Súdny dvor usúdil, že spätný dovoz výrobku, ktorý prešiel nezvratným spracovaním, do Spoločenstva je prípustný, pretože ide o odlišný výrobok. Obmedzil sa preto, ako to vyplýva z bodu 19 rozsudku, na konštatovanie, že riziko zneužitia neexistuje.

58. Skrátka, napriek zdanlivej príbuznosti týchto dvoch vecí podrobná analýza ukazuje, že každá z nich má odlišný predmet a riešenie prijaté v rozsudku Roquette Frères nemožno uplatniť na okolnosti prejednávanej veci.

## VII — Návrh

59. Vzhľadom na to, čo bolo uvedené, navrhujem, aby Súdny dvor odpovedal na položenú otázku takto:

Článok 17 ods. 3 nariadenia Komisie (EHS) č. 3665/87 z 27. novembra 1987, ktorým sa ustanovujú spoločné podrobné pravidlá uplatňovania vývozných náhrad za poľnohospodárske výrobky v znení vyplývajúcom z nariadenia Komisie (ES) č. 1384/95 z 19. júna 1995 sa má vykladať v tom zmysle, že colné formality na uvoľnenie na spotrebu v krajine určenia sa nepovažujú za splnené, pokiaľ je po zaplatení zodpovedajúceho dovozného cla tovar opätovne odoslaný do Spoločenstva, pričom je toto clo predtým vrátené.